

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania A. F.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Wałbrzychu  
o ustalenie właściwego ustawodawstwa,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12  
czerwca 2024 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego we  
Wrocławiu  
z dnia 21 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 1666/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. F. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Wałbrzychu kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) wraz z odsetkami z art. 98 § 1<sup>1</sup> kpc tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2021 r., VII U 511/21 Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił odwołanie A. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Wałbrzychu stwierdzającej, że odwołująca się podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 1 czerwca 2015 r. do 31 marca 2020 r.; a ponadto nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 21 listopada 2022 r., III AUa 1666/21 oddalił apelację odwołującą się.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku odwołująca się zarzuciła naruszenie: 1. art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE. L Nr 166, str. 1 z późn. zm.) (dalej: rozporządzenie nr 883/2004); 2. art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004; 3. art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE. L. z 2009 r. Nr 284, str. 1 z późn. zm.) (dalej: rozporządzenie nr 987/2009); 4. 4. art. 374 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt. 5 k.p.c.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła występowaniem istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Istotne zagadnienie prawne skarżąca zawarła w pytaniach:

1. Czy fakt odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne w innym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej z tytułu wykonywania pracy stanowi podstawę do objęcia ubezpieczeniem społecznym w miejscu wykonywania pracy?

2. Czy odprowadzanie składek na ubezpieczenie społeczne w innym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej a następnie konieczność uiszczenia tych składek za analogiczne okresy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie prowadzi do naruszenia art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 stanowiącego o tym, że osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego?

3. Czy dopuszczalnym jest ustalenie przez organ rentowy właściwego ustawodawstwa w sytuacji zaistnienia normy kolizyjnej zawartej w art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego bez przeprowadzenia procedury dialogu i concyliacji?

Zdaniem skarżącej Sąd Apelacyjny we Wrocławiu dopuścił się szeregu naruszeń przepisów prawa materialnego, które w sposób oczywisty wpływają na

wadliwość zaskarżonego wyroku, a tym samym uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 4 k.p.c., albowiem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Apelacyjny wydając zaskarżony wyrok naruszył przepis prawa materialnego, a to art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, zawierający normę kolizyjną wskazującą na ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczenia społecznego osoby wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich Unii, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przez Sąd Apelacyjny skutkujące uznaniem, że w spornym okresie skarżąca podlegała ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych bowiem rzeczywiście nie wykonywała pracy na terytorium Słowacji.

W ocenie skarżącej Sąd drugiej instancji naruszył także art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie skutkujące doprowadzeniem do sytuacji, w której - wbrew przepisom przedmiotowego rozporządzenia - skarżąca podlega w tym samym okresie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich tj. polskiemu i słowackiemu. W tym zakresie Sąd Apelacyjny całkowicie pominął okoliczność, że skarżąca odprowadzała składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu pracy na terytorium Słowacji. W tej sytuacji w przypadku utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy skarżąca za tożsame okresy będzie zobowiązana do zwrotu należności z tytułu przedmiotowych składek na terytorium Polski, wobec czego wbrew dyspozycji w/w przepisu dojdzie do sytuacji, w której skarżąca podlegała będzie w zakresie ubezpieczeń społecznych w tym samym okresie ustawodawstwu dwóch państw.

Nadto skarżąca stwierdziła, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez jego błędne zastosowanie przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie skutkujące uznaniem, iż organ rentowy przeprowadził procedurę dotyczącą stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego w przedmiocie istnienia tytułu ubezpieczenia skarżącej, podczas gdy organ rentowy nie przeprowadził procedury dialogu i koncyliacji, w istocie więc wydał decyzję bez przeprowadzenia wymaganych ustaleń.

Mając na uwadze powyższe skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania; uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i zmianę tego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołań skarżącej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu - poprzez stwierdzenie, iż skarżąca od dnia 1 czerwca 2015 r. do 31 marca 2020 r. podlegała ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych oraz wydanie orzeczenia o kosztach postępowania za wszystkie instancje poprzez zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego adwokata według norm przepisanych; względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, w tym do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje poprzez zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego adwokata według norm przepisanych za wszystkie instancje w sprawie.

Ponadto z daleko posuniętej ostrożności skarżąca wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu, a to pisma wydanego przez Socialną Piostovną w zakresie nie przeprowadzenia procedury dialogu i koncyliacji - celem wykazania faktu: nieprzeprowadzenia przez organy procedury dialogu i koncyliacji wobec ubezpieczonej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej z uwagi na brak spełnienia przesłanek ustawowych określonych w przepisami art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wobec tego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego oraz na przesłance oczywistej zasadności skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione

zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Z kolei odwołanie się do przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości,

widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem „rażącego”, „ewidentnego”, „kwalifikowanego” lub „oczywistego”, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanych we wniosku przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że skarżąca łączy występowanie w sprawie zagadnienia prawnego z oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, co budzi poważne zastrzeżenia.

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Jak wskazano z uzasadnieniu postanowienia z 21 października 2008 r., II PK 158/08 przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie pozwala także na przyjęcie, że wykazana została przesłanka przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., bowiem sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca w pytaniu 1 nie nawiązała do treści jakichkolwiek przepisów prawa oraz nie wyjaśniła na czym polegają trudności w dekodowaniu norm prawnych (pytanie 2 i 3). W celu zbudowania istotnego zagadnienia prawnego nie jest wystarczające odwołanie się do samego pytania, które ma odpowiedzieć na wątpliwości skarżącego. Sformułowane zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencki i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Nie można też stracić z pola widzenia, że procedura ustalania właściwego ustawodawstwa w ramach koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w Unii Europejskiej nie jest zagadnieniem nowym, ponieważ była już przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Sąd Najwyższy szczegółowo opisał i wyjaśnił jej przebieg (por. np. wyroki: z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12, OSNP 2013 nr 19-20, poz. 238; z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014 nr 3, poz. 47; z 11 września 2014 r., II UK 587/13, OSNP 2016 nr 1, poz. 13; z dnia 21 stycznia 2016 r., III UK 61/15, LEX nr 1977828). Według tych judykatów, niepotwierdzenie ubezpieczenia przez instytucję ubezpieczeń społecznych innego państwa, w którym świadczona jest sporna praca marginalna, wiąże polskie organy ubezpieczeń



społecznych. Oznacza to, że organy rentowe i polskie sądy nie mogą weryfikować decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która odmówiła uznania pracy ewidentnie marginalnej świadczonej na terenie Słowacji przez obywatela polskiego lub przedsiębiorcę za uzasadniającą podleganie słowackiemu ubezpieczeniu społecznemu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 kwietnia 2017 r., II UK 248/16, LEX nr 2306376 oraz z dnia 10 maja 2017 r., I UK 456/16, LEX nr 2352167), a w tej sprawie Sądy obu instancji miarodajnie ustaliły, że słowacka instytucja zabezpieczenia społecznego zakwestionowała podleganie odwołującej się ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę na terenie Słowacji, zawartej ze spółką P. s.r.o., o czym poinformowała organ rentowy jako polską instytucję zabezpieczenia społecznego. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, o czym już wspomniano, jest natomiast uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Twierdzenie skarżącej o oczywistej zasadności skargi wychodzi z założenia, że pomiędzy instytucjami właściwymi – polską i słowacką - nie została wyczerpana procedura dialogu opisana w art. 16 rozporządzenia wykonawczego.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że decydujące znaczenie dla ustalenia ustawodawstwa właściwego ma stanowisko instytucji ubezpieczeniowej miejsca wykonywania pracy niekolidujące ze stanowiskiem wyrażonym przez polski organ rentowy. Jak zauważył jednak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 września 2016 r., I UZ 14/16, a także w postanowieniu z dnia 23 listopada 2016 r., I UZ 48/16 (LEX nr 2203530), ani przepisy rozporządzenia wykonawczego, ani też decyzja Nr A1 Komisji Administracyjnej nie stawiają w tym żadnych wymagań formalnych co do wspólnego porozumienia, w szczególności nie wymaga się wydania przez instytucję właściwą miejsca wykonywania pracy najemnej formalnej decyzji w indywidualnej sprawie. Stąd w niniejszej sprawie istotne jest stanowisko (informacja) słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, z którego - wedle ustaleń faktycznych (wiążących Sąd

Najwyższy na mocy art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.) - wynika, że na podstawie przeprowadzonej kontroli u pracodawcy „P.” s.r.o. stwierdzono, że pracodawca ten jest firmą „skrzynkową” i na terytorium Republiki Słowackiej nie dochodzi do rzeczywistego wykonywania czynności przez jej pracowników. Nie ma natomiast istotnego znaczenia zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego na terytorium Słowacji. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że dokument w postaci poświadczenia rejestracji w systemie ubezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego jest tylko dowodem zgłoszenia do ubezpieczenia, który sam w sobie nie przesądza o istnieniu ważnego tytułu do objęcia ubezpieczeniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2017 r., I UK 456/16, LEX nr 2352167 czy z dnia 14 czerwca 2018 r., II UK 179/17, LEX nr 2510202).

W konkluzji, jeśli organ rentowy, ustalając ustawodawstwo polskie, uwzględnił stanowisko strony słowackiej o nieistnieniu ważnego tytułu ubezpieczenia na terytorium Słowacji, to nie może być mowy o kwalifikowanym naruszeniu przepisów wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 i 1<sup>1</sup> k.p.c.

[SOP]

[ms]